

"Els jesuïtes són inquietos perquè no es cansen de cercar Déu"

Ds, 4/01/2014 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Homilia del Papa Francesc a l'església del Gesú. Divendres 3 de gener de 2014

No tenir cap altre nom a la vida, i no fer res que no estigui estretament lligat a Crist. Amb aquest desig el Papa Francesc ha acabat, aquest matí, l'homilia de la Missa que ha presidit a l'església del Gesú, el dia que es celebra la festivitat litúrgica del Santíssim Nom de Jesús, el "títol" de l'Orde fundat per Sant Ignasi de Loiola. El Papa s'ha centrat en la figura de Pietro Favre, model de santedat sacerdotal per la Companyia, canonitzat el passat 17 de desembre.

"Buits" perquè estan plens de Déu. Inquietos perquè no es cansen de cercar Déu. Audaços perquè són capaços d'una fe que somia en gran, tal com són els somnis de Déu. En resum, homes en permanent tensió per ser uns altres Cristos a la terra. I no pot ser d'altra manera pels homes que Sant Ignasi de Loiola va aplegar i aplega en una Companyia que porta el mateix nom de Jesús. El Papa Francesc ha reflexionat sobre el carisma del seu Orde i s'ha concentrat en Pietro Favre, el germà antic i moderníssim, proclamat sant fa dues setmanes, que va ser un compendi vivent dels trets espirituals i apostòlics que fan que un jesuïta sigui el que ha de ser. Començant pel cor, buit i buidat per amor, com va ser el de Crist.

"Estem cridats a aquesta humiliació: ser uns 'buidats'. Ser homes que no han de viure centrats en ells mateixos perquè el centre de la Companyia és Crist i la seva Església. I Déu és el "Deus semper maior", el Déu que ens sorprèn sempre. I si el Déu de les sorpreses no és al centre, la Companyia es desorienta. Per això, ser jesuïta significa ser una persona de pensament incomplet, de pensament obert: perquè pensa sempre mirant un horitzó que és la gloria de Déu cada cop més gran, que no deixa de sorprendre'ns. I aquesta és la inquietud del nostre interior. Aquesta santa i bella inquietud".

Inquietos fins a quin punt? La prova que el Papa Francesc proposa es basa en una comparació: un jesuïta es pot preguntar si "ha conservat l'inquietud de la cerca o si, pel contrari, s'ha conformat". En realitat, per qui milita a la Companyia no hi ha alternativa: "Cal cercar Déu per trobar-lo, i trobar-lo per cercar-lo un altre cop i sempre":

"Tan sols aquesta inquietud porta la pau al cor d'un jesuïta, una inquietud que és també apostòlica: no ens hem de cansar d'anunciar el kerygma, d'evangelitzar amb coratge. És l'inquietud que ens prepara per rebre el do de la fecunditat apostòlica. Sense inquietud som estèrils".

És en aquest punt que el Papa Francesc fa aparèixer Pietro Favre. Ell va ser tot això, l'home dels grans desitjos, "esperit inquiet, indecís, mai satisfet", animat del "veritable esperit que mou a l'acció".

"Tenim també nosaltres una visió ample i una forta empenta? Som nosaltres també audaços? Vola alt el nostre somni? Ens devora el zel? O potser som mediocres i ens acontentem amb les nostres programacions apostòliques de laboratori? Recordem-

ho sempre: la força de l'Església no rau en si mateixa ni en la seva capacitat organitzativa, sinó que s'amaga en les aigües pregones de Déu”.

Pietro Favre, ha recordat també el Papa, va esmerçar tota la vida per aconseguir “familiaritat amb Déu”, per tenir un cor trasplantat en el de Jesús. I amb aquests sentiments va poder ser un element de diàleg a l'Europa dividida per la Reforma de Lutero, amb l'arma tant cristiana de la dolcesa:

“Se m'acut pensar en la temptació, que potser podem tenir nosaltres i que tenen tants, de barrejar l'anunci de l'Evangeli amb garrotades inquisitorials, de condemna. No, l'Evangeli s'anuncia amb dolcesa, amb fraternitat, amb amor!”.

D'aquí prové, la promesa final del primer Papa jesuïta de la història, en nom de tota la Companyia, de remodelar-se amb l'exemple del primer sacerdot jesuïta de la història, el germà Pietro, que sota l'influència de l'encís” de Crist va fer, deia, autèntiques “bogeries apostoliques”:

“Nosaltres som petits, som pecadors, però volem militar sota la bandera de la Creu en la Companyia marcada pel nom de Jesús. Com que som egoistes, volem tanmateix viure una vida sacsejada per desitjos grans. Renovem ara la nostra oblació a l'Etern Senyor de l'univers perquè, amb l'ajut de la seva Mare gloriosa puguem voler, desitjar i viure els sentiments de Crist que es va buidar a si mateix”.

Traducció: Jacint Figueras